

24. nedeľa v obd. cez rok A

13. septembra 2020

Mt 18, 21 – 35

Milé sestry a bratia v Kristovi

Zo svojho života poznáme ako nás dokáže otráviť hnev, zbytočné spory s našimi blíznymi. Nielen znepríjemní život, ale zbytočný stres sa podpisuje aj na našom zdraví, môže byť príčinou vážnych ochorení. Určite je lepšie vyhnúť sa hnevom a zbytočným sporom. Hoci nám to pripomínajú aj čítania dnešnej nedele, na poznanie, že hnevy nám škodia nepotrebujeme kresťanstvo - to nám pripomína aj obyčajná svetská múdrosť.

A predsa je rozdiel v čom túto múdrosť zakotvíme. Či to chápeme len pragmaticky, aby sme si neotravovali život, alebo v odpúšťaní, v dobrých vzťahoch hľadáme aj niečo hlbšie - prepojenie nášho života s hlbším základom, s Bohom. To už súvisí s vierou. Biblia Starého Zákona, prorok Izaiáš, alebo aj Ježiš Sirachov nám v dnešnom starozákonnom čítaní pripomínajú prepojenie vzťahu k Bohu so vzťahom k našim blíznym. Ak sa hneváme, ak nevieme odpustiť svojmu blíznemu, nemôžeme ani my očakávať odpustenie Boha. Odpustenie má jedinou podmienku – našu ochotu odpúšťať blíznym, svojim vinnikom. Teda nielen Ježišova modlitba Otčenáša, ale už starozákonná múdrosť hovorí, že v tomto smere za odpustenie Bohom máme byť ochotní platiť odpúšťaním našim vinnikom.

Preto sa môžeme pýtať čo nové v tejto oblasti priniesol Ježiš Kristus? Len obnovil, oprášil požiadavku Starého zákona? Áno, ale Ježiš zároveň túto požiadavku zradikalizoval. Boh podľa Ježiša ukazuje, že odpustenie je niečo, čo presahuje každú podmienku. Ozajstné vzťahy stoja na tom, že presahujú podmienku. Bez odpustenia, bez odpúšťania naše vzťahy, ak ich myslíme naozaj, nie sú možné. Keď sa Ježiša pýtali, koľkokrát máme odpustiť svojmu bratovi, svojmu blíznemu – Ježišova odpoveď bola nie sedemkrát, ale sedemdesiatšedem krát – teda vždy. Pokiaľ chceš, aby Ti bol brat, sestra, aby Ti bol blíznym, máš mu byť pripravený odpustiť vždy. Ak Starý zákon v súvislosti s odpustením hovoril o podmienke, Ježiš odpustenie zakladá ešte hlbšie – hovorí, že samotný vzťah k Bohu a k blíznemu musí byť nesený odpustením. Boh i druhý človek sú totiž svetom, v ktorom žijeme, sú životom - a to samotné nás zaväzuje.

Viem, niekedy nie je ľahké odpúšťať. Ale nemali by sme hovoriť, že sa to nedá, alebo že to dokáže len Boh. Veď ak ste rodičia, dokážete takto odpúšťať svojim deťom. Nech by už spravili čokoľvek, nikdy neprestanú byť Vašimi deťmi a nikdy neprestanete byť pripravení odpustiť im. To je niečo, čo by sme mali preniesť aj do vzťahov s ostatnými ľuďmi. Nie preto, aby nám Boh odpustil, ale aby sme naše vzťahy prehĺbili. Život je pekný vtedy, keď sa naučíme inšpirovať sa pri Bohu, nie s ním obchodovať. Keď umožníme druhému človeku, aby bol hosťom môjho života, umožníme mu mať spoluúčasť na mojom živote. Keď nám nechýba taká základná pohostinnosť nášho života.

Takýto duchovný vzťah zakúsil sv. Pavol pri Kristovi. Preto mohol povedať, že čokoľvek robíme, konáme, konajme pre Krista. Či žijeme, alebo zomierame, patríme Kristovi. Nejedná sa o nejakú lacnú duchovnú romantiku. Pavol pochopil Krista, ako toho, ktorý náš život premieňa: ako toho, kto nás otvára pre hlbší život Ducha. Otvára pre nepodmienený vzťah k Bohu a k druhému človeku. Keď Pavol hovoril, že patríme Kristovi nemal na mysli nejaký uzatvorený vzťah ku Kristovi, ale že Kristus nás svojim nepodmieneným vzťahom otvára ďalej - smerom k ostatným ľuďom, smerom k životu ako

takému. Vtedy nás nič nemôže odlúčiť od Krista – žiadne hodnoty tohto sveta, dokonca ani zomieranie a smrť.

PodĎakujme sa dnes za túto výzvu a snažme sa ju niesť aj my svojim životom. Ak to dokážeme, potom budeme musieť menej lamentovať nad dnešným svetom a pričínime sa aj my k tomu, aby tento svet bol lepším miestom pre život.